

Legyél Sarah

Húzz friss ágyneműt, mondja Cybele 6. Leveszem a párnáról és a takaróról a huzatot, a földre dobom, látom a sárga foltokat a csupasz párnán, látom, hogy egy pók felfelé mászik a falon. A kezemben nincs semmi, a talpam alatt langyos a padló. A hálószobában vagyok. Lehúzom a lepedőt, a szennyestartóba dobom a kupacot a fürdőszobában. Nem tudom lecsukni a szennyestartó fedelét, sose fogynak el a ruhák, koszolódnak, tisztulnak, száradnak, koszolódnak, tisztulnak, száradnak. Felhúzom a lepedőt, aztán a párnát, aztán a takarót. Kész. Most fekédj bele, mondja Cybele 6. Oké. Jobban érzed magad, kérdezi. Igen, válaszolom. Gratulálok, ügyes vagy, mondja Cybele 6, és felír tíz pontot. Háromezerkilencszázhatvan pontod van.

Ma nem jó a hangod, mondja Cybele 6. A friss levegő jót tesz, menj sétálni. Séta után hatvanöt százalékban jobbra értékeled a kedélyállapotod. Kimegyek az erkélyre, rágyújtok, figyelem a szemközti erkélyt. A nő is kijön, rágyújt, leül, úgy csinál, mintha nem venne észre, én úgy csinállok, mintha érdekelne. Sokáig nézem, látom a papucsos lábfejét, a fekete pulóvert, a kontyba tűzött haját, a nagy karika fülbevalóit. Mindig nagy fülbevalókat hord, elképzelem, hogy beleakadnak a pulóverbe, amikor vetkőzik. Kint vannak a kukák a házuk előtt, a mi házunk előtt is kint van, üresen tátog. Ma én vagyok a soros, be kéne húznom a kukát a folyosóra, ez azt jelenti, hogy fel kell vennem papucsot vagy cipőt, meg kell keresnem a kulcsomat, ki kell nyitnom az ajtót, lemenni a lépcsőn, négyszer tizenkét lépés, három kanyar, nyitni a bejárati ajtót, kitámasztani, kilépni a házból, aztán az udvarról, megfogni a kukát, és mindegy is, túl sok mozdulat. Az erkélyen vagyok. Megpróbálom belegyömöszölni a csikket a hamutartóba, úgy kell csinálni, hogy ne potyogjanak ki az alsók. Ahogy tunkolom, rúzsos lesz az ujjbegyem, Cybele 6 azt mondja, a rúztól mindig szépnek érzem magam.

*

Az egészséges táplálkozás létfontosságú az egészséges test és egészséges elme fenntartásában. Naponta háromszor egyél ötféle zöldséget és gyümölcsöt, mondogatja Cybele 6. Megmosom az almát, érzem, hogy hideg a víz a kezemen, elzárom a csapot, a vízcseppek a lábfejemre potyognak, érzem, hogy a vízcseppek hidegek. Az almának sima a felszíne, mégis megakad a héján a tenyerem, nem tudok végigsimítani rajta. Beleharapok az almába, kásásan ropog, a héja kemény, alig lehet elrágni. A belseje barna, kívülről még épek tűnt, valamikor leejthetem, vagy még a boltban ejtette le az eladó, vagy legurult a kosárból a nagykereskedés raktárában, végig a padlón, valaki felvette, visszatette a kosár tetejére, be a teherautóba, aztán ki a teherautóból, egyenesen a piacra, elrendezték a

többi alma között, én pedig éppen érte nyúltam. A vécébe megyek, a csészébe köpöm a barnás kásadarabokat, lehúzó. A vécében vagyok. A kicsi, barna ceruza még mindig a földön van, felvehetném, a helyén lehetne az íróasztal fiókjában, le kellene hajolnom érte, kinyújtani a kezem, begörbíteni az ujjaimat, felvenni és a szobába vinni. Leoltom a villanyt a vécében, becsukom az ajtót.

*

Barának biztos van valakije, mert hetek óta nem hívott és nem írt. Sose mondja el, ha találkozott valakivel, csak eltűnik, aztán hónapokkal később zokogva felhív. Olyan, mintha szerelme nem lenne, csak szakítása. Átjön majd hozzám, borral a kezében, nyáron fehérrel, ősszel rozéval, télen vörössel, szigorúan szárazzal, a férfiakhoz nem ért, a borokhoz igen, megmutatja majd a telefonján Zolit, Petit, Csabit, Ferencet, nem, nem Feri, Ferenc, Tamást, Henryt, Csabit újra, Mikit, és el fogom majd mondani, hogy Zoli unalmas, Csabi nem illik hozzá, Ferenc cuki, jó, jó, képről cuki, Tamásnak babaarca van, igen, a szeme tényleg szép, Henry annyira angol, nem tudom, ki az a Harry Kane, Csabi még mindig nem illik hozzá, Miki egy seggfej, már a képeken is látszik. Mikinek nagyon szép a füle, olyanak tűnik, akibe bele tudnék szeretni. Cybele 6, Mikibe bele tudnék szeretni, kérdezem. Nincs Miki nevű ismerősöd, válaszolja Cybele 6.

*

A nappaliban vagyok. Felállok a kanapéról, a konyhába megyek, vizet töltök a poharamba, visszamegyek a szobába, leülök a kanapéra, iszom. Nézem a tévét, nem emlékszem, melyik sorozatot vagy filmet indítottam el. Emberek beszélgetnek valamiről, meglepődnek, elfordulnak, egymáshoz érnek, leülnek, felállnak, megcsókolják egymást, nem, csak azt hittem, megcsókolják egymást, nők sétálnak, férfiak telefonálnak, utánuk néznek, a nők nem néznek vissza, de tudják, nők egy kávézóban, kávé isznak, a kávé kiborul, a ruhájukra ömlik, nem értem, mit mondanak, a pincérnő felitatja a kávé, a nők mosolyognak a pincérnőre, mondanak valamit, nem értem, mit mondanak, persze, spanyolul van, nem beszélek spanyolul. Cybele 6 szól, hogy két nap múlva várható a menstruációm, lehet, hogy ma sírni fogok. Ne ijedjek meg, öt és hét nap között általában jobban leszek. Megkérdezi, rendeljen-e nekem levest. Nem, válaszolom, vagyis kérdezz később. Keresem a magyar hangot a filmen vagy sorozaton, de csak finn, angol, spanyol, olasz, ukrán és német van. Átkapcsolom finnre, teljesen más karakter lett a két nő, komolyabb, keményebb és csúnyább.

*

Eltűnt a várankozás, régóta nem várok semmire. Magdának férje van és két gyereke, tudom, hogy lesz harmadik gyerek is, akarnak egy fiút, már a neve is megvan, én pedig már a férjére, a két gyerekére is féltékeny vagyok. Amikor megszületett az első, én vigyáztam rá, amíg Magda zuhanyozni ment. Azt kívántam, bárcsak meghalna ez az első gyerek, utána rögtön elszégyelltem magam, persze,

hogy nem kívánom a halálát, miért gondolok ilyenekre. Egy halál utáni ítélőszék előtt láttam magam, ahol azokat a mondatokat is kimondják hangosan, amikre csak gondoltam, és ugyanúgy számítanak, mint a kimondott mondatok, az a sok kimondott mondat, rájövök majd, milyen feleslegesen sokat beszéltem, sok értelmetlenséget, a fás illatú parfümökről, a *Trónok harcáról*, ebédekről, rizses húsról, tonhalas kuszkuszról és tejfölös krumpliról sok sóval, hogy vagy, nem mondd, jól van, nem para, ugye, na végre, nem, igen, köszi, amúgy, bocsánat, egészségedre, mesélj valamit, ne hagyj abba, amúgy, képzeld, tudom, mit csinálok, semmi különös, ezt mondtam ki a legtöbbször életemben, ezt majd újra és újra hallgathatom ott a halál után, ahol a mondataimat vizsgálják, a kimondottakat és a kimondatlanokat, semmi különös, semmi különös, semmi különös.

Mondtál valamit, kérdezi Cybele 6. A fejemet rázom. Nem mondom ki, nem mondom ki. Mondtál valamit, kérdezi újra Cybele 6. Nem, válaszolom. Azt mondják, Cybele 7 már a nonverbális jeleket is érzékeli, ha rázom a fejem, érti, ha bólogatok, érti, a testtartásból meg tudja állapítani, milyen kedve van az emberének, a mozdulataiból meg tudja állapítani a stressz szintjét, a fáradtság mértékét, és egy fej- és kéztartásból azt is megmondja, szerelmes-e. Itt az ideje az ötödik pohár víznek, mondja Cybele 6, felkapcsolja a konyhában a villanyt. Kimegyek a konyhába, megengedem a csapot, hallom, ahogy a víz a pohárba bugyog, elzárom a csapot, visszamegyek a szobába, a konyhában voltam, most a nappaliban vagyok, leülök, lassan kortyolok. Oké, mondom Cybele 6-nak, megittam. Gratulálok, ügyes vagy, válaszolja Cybele 6. Értékelj a kedélyállapotodat egytől tízes skálán. Öt, mondom. Olvass verset, mondja Cybele 6. Nincs kedvem. Olvassak neked verset, kérdezi. Igen. Szerző szerint vagy típus szerint keressek... Random keresés, mondom. Férfi vagy női hangon szeretnéd hallgatni? Férfi.

*

Még hangosabbra, mondom Cybele 6-nak. Még hangosabbra! A nappaliban vagyok, az ablak nyitva, egyre jobban belejövök, Magda tanított meg táncolni, most éppen úgy nézhetek ki, mint ő, miközben táncolt, használjam a karomat is, mondta, ne csak a lábammal lépegessek, ringassam a csípőmet, képzeljem el, hogy a tengerben állunk. Cybele 6, játszd újra ezt a számot. Becsukom a szemem, érzem a bőrömon a hűvös levegőt, érzem, hogy a hátam megizzadt. Majdnem elcsúszom a szőnyegben, a szőnyeg rojtjait évekkkel ezelőtt megrágtá egy kutya, milyen kutya. A szívem gyorsan ver, a mellkasomra teszem a kezem, érzem, ahogy ver a szívem, felemelem a karomat, próbálok a tenyeremmel megérinteni a plafont, miközben táncolok. Táncolj te is, Cybele 6! Nem hallom, mit válaszol, de olyasmit mondhat, hogy nem tud táncolni. Újrajátszás. Még egyszer. Még egyszer. Széttárom a karomat, a tengerben állok, mikor is álltam utoljára a tengerben, milyen tengerben.

*

Minek menjek el arra a bulira? Szerelmes leszek, járni kezdek valakivel, vagy járni kezdek valakivel és szerelmes leszek, reggelente még a bűdös száját is sze-

retni fogom, elképzelem, hogy vele vagyok, amikor nem vagyok vele, és amikor vele vagyok, már attól boldog leszek, hogy a lyukas zokniját nézhetem, nem szólok, a lyukas zokniján keresztül legalább látszik a bőre. Ha nem vele vagyok, arra gondolok, milyen jó, hogy van kire gondolni, és hogy van valaki, aki rám gondol, megtanulom lehajtani a vécé tetejét, mert ő is így csinálja, és a sajtos szendvics lesz a kedvencem, mint neki, aztán megunom a szendvicset, benne hagyom a kulcsot a zárban, hogy ne tudjon bejönni, toporogjon az ajtóban, én pedig a sötét szobából hallgassam, szólok neki, hogy cserélje le a zokniját, felkelek és eszembe se jut, amíg észre nem veszem a konyhában, az én konyhámban, ahogy kávéét főz, megcsalom, hogy szakítson, vagy ő csal meg, hogy szakítsak vele, kiöntöm a maradék kávé, mielőtt felébredne, minek ez az egész, gondoltam, újra és újra, mégis elindultam. Biztos nemet jelezsek vissza Kárpáti Bettinek a Születésnap 35, Buli van eseményre, kérdezi Cybele 6. Igen.

*

E-mailekre válaszolok, dear Elke, dear Tomas, Hello Gabriela, dear Jaroslaw. Jaroslaw azt írja, esik náluk a hó, milyen furcsa, szeptemberben. Az íróasztalnál ülök, gépelek, az f betű alatt valami ragad, próbálok szavakat írni, amikben nincs f betű, kattann a szék háttámlája, amikor hátradőlök. Varsóban boldogabbak az emberek, így képzelem, ülnek a parkban, a buszmegállóban, egy kávézó teraszán takaróba bugyolálva, és nézik a hóesést, csoda, gondolják, és tovább nézik, tegnap még kicsúszott a szandálból az izzadt lábuk. Jaroslaw azonnal válaszol az e-mailekre, néz kifelé az ablakon, nézi a hóesést. Az íróasztalomnál ülök. Dear Jelena, dear Dimitru. Gépelni kezdek, aztán abbahagyom, draftba mentem, visszaülök a kanapéra. Tegnap csak négy e-mailt tudtam írni, ma már hatot kiküldtem, és nincs dél. Nézem a porszemcséket a kanapé karfáján, letörölhetném, hoznom kéne egy rongyot, négyrét hajtani, párszor végighúzni a karfán, tiszta lehetne. Mikor fogok sírni, kérdezem Cybele 6-tól. Délután kettő órától várható hormonváltozás. A sírás segít megkönnyebbülni, jót tesz a léleknek, sírj nyugodtan, mondja Cybele 6. Kérsz zenét a síráshoz? Nem.

*

Nem tetszett, mégis elképzeltem, ahogy elutazom hozzá a balatoni házába, azt mondom majd, milyen szép utca, azt mondom majd, milyen szép ház, milyen szép kert, itt is divat a kerti törpe, ő pedig mentegetőzik majd, a törpe az anyja mániája, főleg a perverz törpék, és mutat egyet, ami éppen letolja a nadrágját. Bemegyünk a házba, kisebb, mint ahogy elképzeltem, szűkös a tér, a konyha keskeny, a nappaliból nyílik egy kicsi szoba, arra számítok, hogy a földön mindenhol könyvek és papírok hevernek majd, mégiscsak író, de a földön nincs semmi, az asztalon rend, semmi nem utal rá, hogy itt egy író él, itt irodalom készül, kicsit kiábrándító lesz majd ez a nagy rend, próbálok arra gondolni, hogy miattam van, miattam rakott rendet, emiatt lelkiismeret-furdalásom lesz, sok hühö semmiért, a veranda gyönyörű, ki is mondom majd hangosan, ez a veranda gyönyörű, igen, itt szokott dolgozni, válaszolja majd, rengeteg növény, pálma, ele-

fántfül, nád, nem is látszik a szomszéd, azt majd meg kell vágni, mondja, minden évben vágni kell, én majd ellenkezem, nekem tetszik ez a bujaság, ó, baszd meg, tényleg azt a szót használtam, bujaság, lefelé az úton arra gondolok majd a kocsiban, hogy tetszhetne nekem, végül is szép férfi, ráadásul író, csak a füle, valahogy a füle túl kicsi.

*

Szőke a hajam, kék a szemem. Szeplős vagyok. Jól állnak a hideg színek. Százhuszonöt az IQ-m, vagy száztizenhárom. Tudok járni, futni, táncolni. Két éve dohányszom. Angolul tudok, finnül nem. Középiskolában a biológia és az osztályfőnöki volt a kedvenc tantárgyam. Szerelmes voltam az osztályfőnökbe. Ha őt nem számítom, kétszer voltam szerelmes. Két barátom van, az egyiket négy hónapja, a másikat három éve nem láttam. Sok az ismerősöm, van pár rokonom. Sose jut eszembe az unokahúgaim neve. Felírtam valahova, ugyanazzal a betűvel kezdődik mindkét név. Ha unokahúgaim vannak, akkor nagynéni vagyok, testvér vagyok, sógornő vagyok, barát, két férfi volt szerelme. Osztálytárs, diák, magyarországi kolléga. Valaki, aki sokat hord sötétkéket és feketét. Érzek illatokat, a narancsvirágot és a bergamottot szeretem, a vaníliát utálok. Tudok émeltyezni szagoktól, különböző hangokon utánózni mesefigurákat, azt hiszem, az unokahúgaim szeretik. Tudok pillangóban úszni, el tudok énekelni szépen egy dalt. Néhányan felismerik a hangomat a telefonban, ha ismeretlen számról hívom őket. Hét órán keresztül tudok nézni egy sorozatot finn hanggal, spanyol felirattal. Cybele 6 szerint okos, szép, tehetséges, átlagos magasságú nő vagyok.

*

Sarah végigcsinálta mind a háromszáznegyvenöt pontot, és ma már boldog nő, nincs szüksége a SupportFriendre. Legyél Sarah, mondja Cybele 6. Szépen beszél magyarul, olyan a hangja, mint a villamoson a bemondónőnek. Megnyugtató, mondják. Hányadik pontnál vagyunk, kérdezem. A száztizenharmadiknál. Mi a következő, kérdezem. Olvass verset. Következő. Hallgasd meg egy kedvenc számodat, válaszolja Cybele 6. Szeretnél zenét hallgatni? Nem. Talán később. A zenehallgatás plusz tizenöt pontot ér. Majd később. Kimegyek a vécére, leülök, nem pisilek. Tépek a papírból, közben a ceruzát nézem, az Ikeában lehetett ilyet kapni.

*

Hozzá kellett volna mennem. Nem azért, mert körbe-körbe furikázott, amíg el nem aludtam, nem azért, mert egészen Gödöllőig elvitt, hanem mert nem nézett rám úgy, mintha ez baj lenne, mintha velem lenne baj. Elmondtam neki, mit csinállok, ha nem tudok elaludni, mi az, amitől mindig elalszom, pavlovi reflex. Beültetett a kocsiba, átmentünk a szomszédos utcákon, aztán a szomszédos kerületeken, aztán Maglódon, aztán Pécelen, aztán Gödöllőn. Ő vezetett, én a hátsó ülésen aludtam, látta, mikor alszom el, szétnyílt a szám, a fejem az ablaküveg-

nek koccant. Elindult haza, fölkeltem, amikor leállt a motor, együtt felsétáltunk az elsőre, befeküdtem az ágyba, és elaludtam. Hozzá kellett volna mennem, akkor olyan lennék, mint Sarah.

*

Sarah most éppen ebédet készít a férjének és a gyerekének. Családja van, mondta Cybele 6, akinek családja van, annak ebédet kell készítenie, mindjárt dél, meg kell terítenie az asztalt, boldogan kell hívnia a gyereket, Samet és a férjét, Michaelt, hogy kész az ebéd, valamelyikük kedvence van, biztos mindkettőjüknek ugyanaz a kedvence, meg kell mondania Samnek, hogy mosson kezet, vagy kérdeznie, kezet mostál már, a férjének meg kell őt csókolnia, az arcán, nem a száján, véletlenül belecsókol a fülébe, Sarahnak boldogan cseng tőle a füle, Samre rá kell szólni, hogy ne túrja az orrát, és semmiképp ne egye meg, megette, meg ne lássa még egyszer, Michael kanala a fogához koccan, Sarahnak rá kell szólnia, tudja, hogy nem bírja ezt a hangot, Michaelnek elnézést kell kérnie, majd figyel rá, aztán elfelejti a figyelést, Sarahnak bele kell feledkeznie az evésbe, és csak később észrevennie, hogy megint azt csinálja. Sarahnak éppen boldognak kell lennie.

*

Forralok vizet, a zacskóból tálkába öntöm a mogyorós zabkását, várok. A tartóban megbarnult banán, talán zabkásába jó, felemelem, az alja már ragad. Vissza teszem a tartóba. Nekitámaszkodom a konyhapultra, a vízforraló pirosan világító lámpáját nézem. Becsukom a szemem. A konyhapult nyomja a csípőcsontom, ki van fordulva a bokám, mindjárt fájni fog, ha nem mozdítom meg, hideg a kő, a karom keresztben, észre se vettem, a könnyökömön száraz a bőr, simogatom, a jobb oldalon szárazabb, mint a balon, szétnyitom a számat, észre se vettem, hogy összeszorítottam, a nyelvemet a szájpaddlásomnak nyomtam, mit kezdek a nyelvemmel, mit kezd az ember a nyelvvel, ha nem eszik, nem beszél, nem formál szavakat, amiket még sose mondott ki, például a méhek, méhekről még sose beszéltem, nem nyalja végig egy másik ember hátát, és nem szorítja a szájpaddlására, a víz bugyogni kezd, kinyitom a szemem. Megengedem a csapot, alá teszem a kezem, a kezemre koncentrálok, egyre hidegebb a víz. A konyhában állok. Zabkását csinálom, a kezemre hideg vizet engedek, hallom, hogy forr a víz, érzem, hogy hideg a kezem, látom, hogy vízköves a mosdó, látom, hogy elhasznált a szivacs, újat kell elővennem, tiszta lehetne a mosdó, új a szivacs. A konyhában állok. Épp itt szoktam állni, amikor a konyhában állok, a mosogató előtt vagy a mikro előtt, a hűtő előtt, ott még sosem álltam, ott sem, nincs ott semmi, amiért oda lehetne állni, nincs miért ott állnom. Nem emlékszem, hol szoktam venni a szivacsot, meg kéne nézni a szekrényben, van-e még, ki kellene nyitnom a fiókot, meglátnám a szivacsot, és tudnám, hogy van vagy nincs, sárga, kék vagy zöld. Ropog a talpam alatt egy mogyoró, még a múlt héten ejtettem le, több kisebb darabra esett szét, fel kellene venni. Visszamegyek a szobába, az íróasztalhoz ülök, Dear Jaroslaw. Dear Jaroslaw.